

Uitlaatklep

Dara Faizi

Verdoofd zit ik naar de droevige beelden op tv te kijken, terwijl ik de krant weg leg. Het journaal vertelt mij over de achtergrond van de jongens die de aanslag in Boston pleegden, de krant over Nederlandse jongens die naar Syrië gaan om te vechten. Je hoeft geen genie te zijn om het verband te zien: het zijn in beide gevallen jonge mannen, immigranten met een islamitische achtergrond. Waar komt toch die woede vandaan?

Als tiener was eenzaamheid een stabiele factor in mijn leven. Samen met mijn moeder werden wij door de staat in Ouderkerk aan de Amstel geplaatst, een oase van blanke, welgestelde mensen. Op de basisschool was ik als Afghaans jongetje een bezienswaardigheid, vooral omdat de school bestond uit Kinderen voor Kinderen-kinderen. Nadat de nieuwigheid eraf was werd ik al snel genegeerd of gepest. Dat was niet verwonderlijk aangezien ik gebrekkig Nederlands sprak, tweedehands kleding droeg en ook fysiek niet op de rest leek. Gelukkig kon je bij de lokale bieb per keer tien boeken lenen, en dat deed ik ook gretig om de tijd te vullen. De vrouw bij de balie geloofde nooit dat ik de boeken uitlas, zij had echter geen idee hoe weinig sociale verplichtingen ik had. Mijn liefde voor taal groeide en ik voelde me rijk met al dat moois. Al snel ging mijn taalvaardigheid omhoog en werden de cijfers op school beter. Ik mocht zelfs een klas overslaan. Maar de eenzaamheid bleef.

Waar komt toch die woede vandaan?

Op mijn zeventiende was ik klaar met het VWO. De aanslag op de Twin Towers lag al een paar jaar achter ons en de vergeldingsoorlog in mijn vaderland was al een tijdje aan de gang. Ik wilde naar de luchtvaartschool om piloot te worden, maar gezien mijn achtergrond en de tijd waarin wij leven werd mij dat sterk afgeraden. Als ik erover nadenk was het ook een absurd idee. Dus zat ik thuis, zonder doel. Het was mooi weer, maar de gordijnen waren dicht. Op de buis zag ik beelden van Afghanistan, Westerse troepen die een toch al middeleeuws land nog verder terug in de tijd bombardeerden. Een gevaarlijke cocktail van bitterheid, vervreemding en verbondenheid met een onderdrukte groep maakte zich langzaam van mij meester. Ik kreeg steeds meer sympathie voor jongens die zich afzetten tegen dit systeem, het systeem dat mij blijkbaar niet erkende en mijn landgenoten doodde.

Ik besloot dat ik iets moest doen, ook ik moest mijn steentje bijdragen. Weken lang vroeg ik mij af waar mijn kracht lag en hoe ik een zo groot mogelijke impact kon maken. Op een middag wist ik het. Ik liep naar mijn bureau, deed de la open. De benodigdheden lagen gewoon hier in huis, ik hoefde de deur niet eens uit. Ik pakte een blocnote en een pen, deed de gordijnen open en ging schrijven. Geen dreigbrief of duivels plan. Ik schreef grapjes. Over mijn eenzaamheid en over de chaos in het land. Over alles wat lelijk is en hoe het misschien anders zou kunnen. Ik werd een grapjesman. Dit was, en is, mijn uitlaatklep.

Niemand wordt slecht geboren. Wij zijn deels een product van onze omgeving, het systeem waarin wij zitten. Maar niet alles is af te schuiven op externe factoren. Uiteindelijk gaat het om de intrinsieke motivatie, de wil om iets van jezelf te maken. Iedereen zal in het leven klappen krijgen en vallen. Het is aan jou hoe snel je weer opstaat.